

slippe for Hoveriet. De fik imidlertid af Regeringens Embedsmænd, som afsluttede Kontrakten, Løfte om, at hvis andre skulde faa billigere Vilkaar senere, skulde de ogsaa faa de samme billige Vilkaar. Nu var der nogle, der ikke vilde gaa ind paa at yde denne Tønde Havre pr. Tønde Hartkorn, og som holdt sig stive i længere Tid, og Resultatet for deres Vedkommende blev, at de slap med en Pengeafgift af 4 Mark, altsaa 1 Kr. 33 Øre, pr. Tønde Hartkorn, en meget billigere Afgift end den, de andre kom til at yde. Men uheldigvis havde de, der først vare gaaede ind paa Afføsningen, nøjedes med at faa vedkommende Embedsmands mundtlige Løfte, og som det er gaaet flere Gange ogsaa i en Tid, der ikke ligger saa langt tilbage, er Løftet ikke blevet indfriet, og derfor betales endnu den samme meget høje Afgift, nemlig 1 Tønde Havre pr. Tønde Hartkorn. Da nu de fleste Gaarde derude have 4—6 Tønder Hartkorn, vil enhver se, at denne Byrde er slet ikke lille, det er ca. 40 Kr. om Aaret, der hviler paa saadan en Gaard, medens andre Gaarde, fordi deres Ejere den Gang holdt sig stive, slippe med 1 Kr. 33 Øre pr. Tønde Hartkorn. Nu er dette Spørgsmaal blevet undersøgt af en Kommission, og der er afgivet Betænkning. Jeg vil derfor rette den Henstilling til Finansministeren, at han ikke lader denne Betænkning ligge alt for længe hen i Ministeriet; jeg haaber i alt Fald, at den ikke skal blive lige saa gammel som de Løfter, man den Gang fra den daværende Regering gav disse Hoveriydere. Det turde blive lovligt længe, og Betænkninger have jo ikke den Egenskab som Vin og andre Spirituosa, at de blive bedre med Aarene; jeg tror, de blive uden Værdi, hvis de ikke blive tagne i Betragtning temmelig snart. Jeg kunde maaske tilføje, at man paa de Ægne, hvor Skoen trykker, venter med stor Længsel at høre noget om denne Sag.

Saa er der et andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde have frem et Øjeblik. Det skal heller ikke vare længe. Det er en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister, der jo heldigvis ogsaa er til Stede. Det drejer sig om nogle Jorder, man kalder Slingerup Overdrev. Der staar en Strid mellem de to Nabobyer Slingerup og Frederikssund. Da Slingerup i sin Tid ophørte med at være Købstad, tillod Regeringen sig at lægge en Byrde paa de Overdrevsjorder, som hørte til Byen, til Fordel for Frederikssund Købstad. Nu er det ganske umuligt at blive klog paa, hvordan man kunde lægge en Byrde paa

en Bys Jorder til Fordel for en anden By og muligvis gavne den noget i Øjeblikket. Man ved slet ikke, hvorfor det er sket, man kan kun gætte paa det. Striden mellem Byerne har nu staaet paa i lang Tid, og der har været skrevet Betænkninger baade fra Amt og Birker og de respektive Kommuner, og de vente altsaa nu paa Ministerens Afgørelse. Jeg haaber ogsaa, at det ikke skal vare saa grumme længe, før en saadan Afgørelse kommer til at foreligge. Det drejer sig ikke om saa store Afgifter aarlig, men nærmest om en Retfærdighedshandling, og med den Slags Ting synes jeg ikke, man skal vente for længe. Derfor haaber jeg, at den højtærede Minister vil tage sig af Sagen, saa snart hans Tid tillader det.

Saa er der endnu et Spørgsmaal, jeg vil rette til den højtærede Indenrigsminister, nemlig hvorledes han stiller sig til Ophævelsen af det nok som bekendte Læbælte om Købstæderne. Det Spørgsmaal har en ikke ringe Interesse ude omkring i Landet, blandt andet have de samvirkende Sogneraadsforeninger taget det op til Drøftelse, og jeg tør sige, at jeg taler paa de allerfleste Landboerens Vegne rundt omkring i Landet, naar jeg spørger Ministeren om hans Stilling dertil. Som bekendt have nogle Byer allerede frivilligt opgivet den Begunstigelse, man har ment at burde give dem ved at danne Læbælter omkring dem; andre ere for Tiden i Færd med at overveje, hvorvidt de kunne være tjente med at opretholde denne tvivlsomme Begunstigelse, eller om de af sig selv skulle give Afkald paa den.

Paa Grund af den ikke meget talrige Forsamling og den fremrykkede Tid skal jeg renoncere paa at tale om andre Spørgsmaal, som jeg ellers kunde have haft Lyst til at tale om.

R. Christiansen: Jeg maa sige, som andre ærede Talere, at der paa det Tidspunkt, da jeg begærede Ordet, var Ting, som jeg vilde gøre en Henstilling om, men med Hensyn til hvilke jeg kan nøjes med at notere min Tilfredshed med, hvad der er fremkommet. Jeg sigter hermed til, at den højtærede Finansminister i den Tale, han holdt, ikke angav noget bestemt om, hvad han agtede at gøre i Retning af at faa det store Underskud paa Budgettet udjævnet. Fra de forskellige Taleres Side fremkom der dog stærke Anmodninger om dog at gøre noget, og den højtærede Minister har ogsaa i en senere Tale erklæret sig villig til at fremsætte et Forslag om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Det noterer